"פ"י מהלי

מאת לרעת הי"א:

סונונות נועת הייתו סב ה ו מיי' פ"א מהלי תפלין הלכה יט: סג ז מיי' פ"ט מהלי שאר

אבות הטומאה ה"ז:

תורה אור השלם

1. וְכִי יִטְהַר הַזָּב מִזּוֹבוֹ וְסְפֵּר לוֹ שִׁבְעַת יָמִים לְטְהֵרְתוֹ וְכִבֶּס בְּגָדִיוּ

ורחץ בשרו במים חיים

2. וְצָשָּׁוּז אוּנָם נִוּבּוּן. אֶחָד חַשָּׁאת וְהָאֶחָד עֹלְה וְכִפֶּר עָלָיו הַבֹּהֵן לִפְנֵי

. וְרָאָה הַכֹּהֵן אֹתוֹ בִּיּוֹם

מספחת היא וכבס בגדיו

וראשו יהיה פרוע ועל שְׁפֶּם יַעְטֶה וְטָמֵא טָמֵא יִקְרָא: ויקרא יג מה זַכְרָא: וְיִקרא יַג מה 5. בָּל יְמֵי אֲשֶׁר הַנָּגַע בּוֹ

יטְמָא טָמֵא

טְמֵא הוּא בְּדָּד מִחוּץ לַמַּחֲנֶה ויקרא יג מו

וְיָצָא הַכּּהֵן אֶל מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְרָאָה הַכּּהַן וְהַנָּה נִרְפָּא נָגַע הַצְּרַעַת

מן הַצָּרוּע: ויקראידג

מוסף רש"י

ולטמא את הידים.

דאמר ביציאות השבת ושבת

הידים לתרומה (לעיל ז.).

רבינו חננאל

אמר ליה רב פפא לאביי

מאי שנא האי מזובו

ממעיט ליה לזב בעל

מרבי ליה לזב בעל שתי

ראיות לספירת שבעה. אמר ליה אביי אי לאו

מיניה ולא יכתוב מזובו

כלל. וכי תימא הוה אתי

תוכיח ונדחה הדין. ואם

תאמר האי מזובו לגופו

בא, ללמד מזובו ולא מנגעו. אם כן היה לו לכתוב וכי יטהר הזב

וספר לו. מזובו למה לי. אלא לא בא מופנה אלא לרבות זב בעל שתי ראיות שטעון ספירת

שבעה. תנא בתוספתא אין

. ביו זב לזבה אלא ושהזבן

י מזובו:

וְעָשָׂה אֹתָם הַכּּהֵן

ויקרא טו יג

ד מייי

ומושב ואינה מעונה ספירת שבעה ואף אתה

אל תתמה על זה שאע"פ שמממא משכב

ומושב לא יהא מעון ספירת שבעה תלמוד

לומר ימזובו וספר מקצת זובו וספר לימד על

והנה כו', ד) שבת קטו: וע"ש, ד) [ע" תוספות שבת

ממי ד"ה חחליו וכו' מה

בח א מיי׳ פ״א מהלכות וקשיא דהא אמרינן בפרק שני (דף יח.) גיפטית לגיפטים עילמית לעילמים יצא ומיירי ודאי שכתוב באותו לשון שקורא דאם לא נמ ב מיי פ"י מהלכות כן הוי קורא על פה ולא יצא ואם כן קשיא אמאי לא מטמאה מומאת לרנות הלי יי

: 7

את הידים כיון שנתנה לקרות וליכתב בכל לשון שמכירין בה ויש לומר דכיון שאינה כשרה לקרות אלא למכירים בה דין הוא שלא תטמא את הידים אבל היכא דכתיבה אשורית (ח) כשירה אף לשאינן מכירין ומשום הכי דין את הידים: הוא שתטמאה

בשלמה

זב בעל שתי ראיות שטעון ספירת שבעה אמר ליה רב פפא לאביי מאי שנא האי מזובו דמרבי ביה זב בעל שתי ראיות ומאי שנא האי 2מזובו דממעם ביה זב בעל שתי ראיות אמר ליה אי סלקא דעתך האי למעומי הוא דאתא לישתוק קרא מיניה וכי תימא אתיא מדינא שומרת יום כנגד יום תוכיח וכי תימא האי מיבעי ליה מזובו ולא 🕪 מנגעו א"כ ליכתוב קרא וכי ימהר הזב ולישתוק מזובו למה לי לימד על זב בעל שתי ראיות שמעון ספירת שבעה: בותני • יאין בין מצורע מוסגר למצורע מוחלם אלא פריעה ופרימה אין בין מהור מתוך הסגר למהור מתוך החלמ אלא תגלחת וצפרים: גמ' הא לענין שילוח [ומומאה] זה וזה שוין מנהני מילי דתני רב שמואל בר יצחק קמיה דרב הונא יומהרו הכהן מספחת היא וכבם בגדיו ומהר מהור מפריעה ופרימה דמעיקרא א"ל רבא אלא מעתה גבי זב דכתיב יוכבם בגדיו ומהר התם מאי ומהר מעיקרא איכא אלא ימהור השתא מלטמא כלי חרם בהיסט אע"ג דהדר חזי לא מטמא למפרע ה"נ ימהור יּ[השתא מלממא בביאָה למפרע] אלא אמר רבא מהכא יוהצרוע אשר בו הנגע מי שצרעתו תלויה בגופו יצא זה שאין צרעתו תלויה בגופו אלא בימים אמר ליה אביי אלא מעתה יכל ימי אשר הנגע בו יממא מי שצרעתו תלויה בגופו הוא דמעון שילוח ושאין צרעתו תלויה בגופו אין מעון שילוח וכי תימא הכי נמי והא קתני אין בין מצורע מוסגר למצורע מוחלמ אלא פריעה ופרימה הא לענין שילוח ולממויי בביאה זה וזה שוין א"ל ימי כל ימי לרבות מצורע מוסגר לשילוח © אי הכי תגלחת וצפרים מ"מ לא דקתני אין בין מהור מתוך הסגר למהור מתוך החלט אלא תגלחת וצפרים אמר אביי אמר קרא יויצא הכהן אל מחוץ למחנה יוהנה נרפא נגע הצרעת מי שצרעתו תלויה ברפואות יצא זה שאין צרעתו תלויה ברפואות אלא בימים: מתני ש האין בין ספרים לתפלין ומזוזות האלא שהספרים נכתבין בכל לשון יותפלין ומזווות אינן נכתבות אלא אשורית רשב"ג אומר בספרים לא התירו שיכתבו אלא יוונית: **גכו'** הא לתופרן בגידין ולטמא את הידים זה וזה שוין: וספרים נכתבין בכל לשון וכו': ורמינהו ימקרא שכתבו תרגום ותרגום שכתבו מקרא וכתב עברי אינו משמא את

יהיה מכאן ולהבא מלטמא כלי חרם הידים עד שיכתבנו בכתב אשורית על הספר ובדיו אמר רבא לא קשיא בהיסט. ואע"ג שטבילתו ביום ואס ראה אחר טבילה בו ביום סתר את הכל ומטמא למפרע משכב ומושב כדאמריגן בכילד לולין (פסחים דף פא.) וכל שכן אדם ואפילו הכי מהניא ליה טבילה מלטמא כלי חרס שהסיט בין טבילה לראיה והכי דריש לה בחורת להניס¹². ונראה בעיני דהא דדרשינן ליה וטהר מלטמא כלי חרס מדכחבינהו להאי קרא בתר קרא אשר יגע בו הזב דנפקא לן מיניה היסט כלי חרס לזב ואין לך עוד טמא שמטמא כלי חרם בהיסט אלא הוא: הכא נמי וטהר. דמצורע טהור השתא מלטמא בביאה (ד) מחומרי מצורע שמטמא אדם וכלים הנכנסין עמו לבית שאפילו חזרה המספחת ופשתה ונטמאת טהור כדכתיב ואם פשה תפשה המספחת בעור וגר"י) אהני ליה טבילה לטהר את הכלים הבאין עמו לבית לפי שמצורע מטמא בביאה דתניא בחורת כהנים ואת החורה לכל נגע הצרעת ולנתק ולצרעת הבגד ולבית מה בית מטמא בביאה אף כולן מטמאין בביאה: **אשר בו**. משמט 🕫 מי שלרעתו מלויה טומאמו בגופו שכל זמן שלא נמרפא ממנו טמא והיינו מוחלט דגבי טהרה דיליה כתיב והנה נרפא נגע הלרעת מן הלרועי: יצא. מוסגר שטומאתו תלויה בימי הסגר שאם לא ימלא ביום (1) שבעה סימני טומאה שער לבן או פסיון יטהרנו ואע"פ שנגעו עומד עליו: כל ימי אשר הנגע בו וגו'. שילוח כחיב בהאי קרא מחוץ למחנה מושבו: ימי כל ימי. מדהוה ליה למיכתב ימי וכתיב כל ימי: אין בין טהור מחוך הסגר. בימי רפואתו: לטהור מחוך החלט אלא סגלחם ולפרים. דאף על גב דאיכא קרבנות אשם ולוג שמן מיהו הכא ביום טהרתו ורפואתו הוא דקתני ולא איירי בקרבנות שהן בשמיני: והנה נרפא וגו'. וכחיב בתריה שתי לפרים חיות טהורות וגלח את כל שערו: מתנר' ספרים. תורה נביאים וכתובים: אשורים. לשון הקודש: אף בספרים לא הסירו. להם לשון אחר חוץ מלשון הקודש: אלא יוונים. ובגמרא⁰ מפרש מעמא: גמ' לסופרן כגידין. כל ספריהן עשויין בגליון והלכה למשה מסיני הוא ° בתפילין ומוחות שיהו תפורין בגידין ובספר תורה נחלקו במסכת מכות (דף יא.) בספר חורה שתפרה בפשתן השתה אשמעינן מתניתין כמאן דפסל: **מקרא שלחבו חרגום.** ספר שכתוב בלשון הקודש הראוי לכתוב בו מקרא כתבו לשון ארמי: וסרגום. שהיה ראוי ליכתוב בו תרגום כגון יגר שהדותא (בראשית לא): כתבו מקרת. גלעד. וכגון תרגום (D) כתב של דניאל ועזרא: וכתב עברי. או שלא שינה את הלשון אבל שינה את הכתב שכתבו בכתב של עבר הנהר ובמסכת סנהדרין (דף כה:) קרי ליה כתבה ליבונהה: עד שיכתבנו השורים. כתב השורית הוא כתב שלנו:

> בין נדה ליולדת אלא הבאת קרבן. אין בין נדה לשומרת יום כנגד יום אלא ספירת שבעה. [מתני"] אין בין מצורע בין נוה לאחרות את ההבאה קובן, אין בין נוה שמהות יום כנתי יום את שפייות שבפות [בתוכ] אין בין מנחדע ממנה לפתרת ממנה לפתרת הלתת הציפוריו, פירי שני מצורעין, הנטהר מתוך הסגר כגון שנראתה במנת ממנה לבתרת באדם והסגריה הכהן פעם ראשונה ושנייה וראה והנה כהה הנגע ולא פשה הנגע וטהר, ונקרא מצורע מוסגר, אין עליו אלא טבילה והערב שמש. אבל אם פשתה וטמאו הכהן, נעשה מצורע צמות, והוא הנקרא מצורע מוחלט אין עיריי אל שבילה התפוב שמט. אבל אם פשתה וממא הנהן נעשה מצורע צמוה, הוא התפוב מהוהלט במחלת לחלוטין, ועליו כתיוב הצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרומים וראשו יהיה פרוע, ווהה פרעה הפרינה להדע לעיניין שילוח שער ראשו ולכשיטהר טעון גילוח כל שערור, פיי פרימה קריעת הבגדים, ושילוח ציפור ושחיטת האחר. הא לעיניין שילוח מן המחנה, כדכתיב וישלחו מן המחנה כל צרוע, זה וזה שוין, וכן לטמויי בביאה. כדתנן בנגעים פרק ז' הטהור מתוך הסגר פטור מן הפריעה ומן הפרימה ומן התגלחת ומן הצפורים, מתוך החלט חייב בכולם, וזה וזה מטמאין בביאה. ותנן נמי בפרק י"ב מצורע שנכנס לבית, הכלים שיש שם טמיאים עד

עד שיבתוב אשורית ועל הספר ובדיו. לקמן מוקי לה במגילה שומרס יום לנגד יום. הרואה יום אחד או שנים במוך אחד עשר יום שבין נדה לנדה מונה יום אחד וטובלת בו ביום תוכיח: שמטמאה משכב ומושב. בשמעתה בתרייתה דמסכת נדה (דף עב:) מרבינן

ספירת שבעה ובהא עניינא שמעינן מיניה זב בעל שתי ראיות לספירה ומאי שנא האי מזובו דלעיל דכתיב לגבי קרבן ולא דרשת ליה מקצת זוב לחתויי זב בעל שתי רחיות לקרבן אלא מקצת זבין דרשת ליה ומוקמת ליה אבעל שלש ראיות וממעטת מיניה בעל שתי ראיות: לישתוק קרא מיניה. ומהיכא תיתי לן ספירה: וכי **תימה התיה מדינה.** דלעיל כדחמרת אם מטמא משכב ומושב לא יהא טעון ספירת שבעה לא אתיא דהא אמרת שומרת יום כנגד יום תוכיח: אם כן ליכתוב קרא וכי יטהר הוב. ולא בעי מזובו ומדכתיב וכי יטהר הוב ולא כתיב וכי יטהר סתמא הוה דרשינן ליה וכי יטהר מן הזב מאי מזובו שמע מינה למדרש מקלת זבין טעון ספירה: בותבי' י פריעה ופרימה. בגדיו יהיו פרומים ורחשו יהיה פרועה: מוחלט. לאחר שכלו ימי ההסגר ונראה בו סימני טומאה האמורין בו: גבו׳ שילות. חוץ לחומת העיר: ו**טומאה.** כל חומר טומאה האמורה במצורע: מנא הני מילי. דאין פריעה ופרימה במוסגר דלמה גלי לן רחמנה במוחלט והוה הדין למוסגר כדאמרת לענין טומאה: וטהרו הכהן מספחת היא. במלורע שבא לכלל טהרה מתוך הסגירו ולא נחלט כתיב וסיפיה דקרא כתיב וכבס בגדיו וטהר מדלא כתב ויטהר לישנא דמעיקרא הוא והכי האמר וכבר הודם טבילה היה טהור ממקצת טומאה של חומר מלורע: גבי זב דלתיב. בסוף טהרתו וטהר מה טהור מעיקרא אמרת ביה: אלא. על כרחך טהור

יאיר סימן קלב אות יג:

הגהות הב"ח (א) גב' האי מיבעי ליה מזובו ולא מזובו ומנגעו א"כ: (ב) שם כל ימי מוסגר מלורע לשילות ואי הכי תגלחת איו ביו טהור מתוד הסגר וכו' מאי טעמא אמר אביי אמר קרא וילא: וכרי באי טעבא מונה לביי למר קרל וינא: (ג) רש"י ד"ה מלי שנל וכרי דרשת ליה למקצת וכו' לגבי קרבן דלא דרשת: (ד) ד"ה הכא נמי משמע בגופו ומה"ד מי שלרעתו תלויה בגופו טומאתו: (ו) ד"ה בגופו טוכואונו (ז) די ה ילא מוסגר וכו' ביוס שביעי סימני: (1) ד"ה כתבו מהרא וכו׳ תרגום של דניאל כל"ל וחיבת כתב נמחק: (**ה**) תוספות ד"ה עד וכו' דכתיבה אשורית דכשרה אף לשאינן מכירין משום הכי:

הגהות מהר"ב רנשבורג

מתני' אין בין ספר נ"ב עיין מנחות דף ל"ב ע"א תום' ד"ה תפיליו

הקורות. מנא לן ופשיט לה רבה מהכא והצרוע אשר בו הנגע, דייקינן קרא דכתיב בו. י שצרעתו תלויה טעון פרימה ופריעה, יצא מצורע מוסגר שאין צרעתו תלויה בגופו אלא בימים. כלומר במלאות ז׳ ימי אשר הנגע בו יטמא

וגר׳, נידוק נמי בו דכתיב בהאי קרא ונימא מי שצרעתו תלויה בגופו טעון שילוח מחוץ למחנה יצא מצורע מוסגר ואו, ניהוץ נמי בו דכוריב בהאי קוא הניסא מי שבו פנו התיחי בשום יכון שהיו היותן כשותר יבא מבור כי מוסגו. אאין טעון שילוח. ואם האמר אין הכי נמי, והא דייקינן ממתניתין דקתני אין בין מצורע מוסגר כוי הא לעיניין שילוח זה וזה שוין, ופרקינן אי הוה כתיב ימי אשר הנגע בו, כדקאמרת, השתא דכתיב כל, לרבויי מצורע (מוסגרן לשילוח. אי הכי דהאי כל לרבויי אתא, אפי׳ תגלחת וציפורין ניבעי. ופרקינן כתיב הנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע, לשיתות אי הפי הואי כל לדבויי אומא, אפי הנלחות וציפורין ליבעי. מרקיקן כותב הנה ופא נעב הצופת מן הצדוע מות הדבר שצרעתו (תלויה) בגופו ותתרפא טעון צפורים ותנחת, יצר מדוב מצרעת ותלויה בימים. [מתני"] אין [ביון ספרים לתפילין ומזוחות אלא שהספרים כוי. דייקינן מיניה הא לתופרן בגידין, ולטמויי את הידים ככתבי הקודש, אלו ואלו שוין, ואקשינן וספרים הנכתבין בכל לשון מטמאין את הידים, והתנן בסוף מסכת ידים תרגום שבעזרא ושבדניאל מטמא את הידים, והתנן בסוף מסכת ידים תרגום שבעזרא ושבדניאל מטמא את הידים, תרגום שכתבו עיברית ועיברית שכתבו תרגום וכתב עברי אינו מטמא את הידים עד שיכתבנו אשורית על עור ובדיו. ופריק רבה

לה: מאי שנא האי מזובו. מזובו וספר (לה) [לו] דרשת ליה (ג) דמקלת זוב ולאשמועינן דמקצת זבין טעונין שומרת יום כנגד יום תוכיח "שמשמאה משכב

ה) וויהכא יגז, ט) ומצורע מכלמא דובים פרשה ג], (ויקראיג], כ) [ויקראיד], () [לקמן ט:],

גליון הש"ם מתני' אין בין מצורע. עי' מ"ק ז. מד"ה אמר לבי: עין משפש אות ד' מיי' פ"י. לא מכר כלל ברמב"ם מזה ופשטות ברמב"ם מזה ופשטות דברי רמב"ם מיירי דליכא טומאה כלל למפרע אף לא צומאה הלה. ועייו בספר קטט. זעיין כ לציון לבעל "ש"י ד"ה לתו וכו' בתפ בתפיליו ומווות. נוינו משונת חום

וכו' ולו"ק: רבינו חננאל (המשך)